

STARÉ
OPUŠTĚNÉ SÍDLO
JE DOMOVEM
NEKONEČNÉ ZLOBY...

TI, CO ZEMŘELI

J. R. ERICKSON

TI,
CO
ZEMŘELI

Copyright © 2019 J.R. Erickson.

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Kristina Dohnalová Šťastná, 2023

Cover © Rena Hoberman, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3697-3 (pdf)

TI,
CO
ZEMŘELI

J. R. ERICKSON

přeložila Kristina Dohnalová Šťastná

FØBØS

Poznámka autorky

Děkuji, že jste si vybrali moji knihu *Ti, co zemřeli*. Než se plně ponoříte do příběhu, ráda bych uvedla pár věcí na pravou míru. Jedná se o zcela smyšlený román. Ačkoli kdysi skutečně existovalo místo známé jako Ústav pro choromyslné v severním Michiganu – které mě k napsání mých knih inspirovalo –, není v mých knihách vyobrazené. Děj se odehrává v prostředí ústavu, ale postavy se nezakládají na skutečných lidech, kteří v něm pracovali nebo byli jeho pacienti, a jakákoli podobnost s jednotlivci, ať už žijícími, nebo zesnulými, je čistě náhodná. Stejně tak události, ke kterým v románu dochází, nejsou založené na skutečných událostech a jakákoli podobnost je rovněž náhodná.

Popravdě řečeno, skoro všechno, co jsem kdy četla o ústavu, později přejmenovaném na Státní nemocnici Traverse City, bylo pozitivní. Totéž platí i o vyprávění řady bývalých zaměstnanců. Žijí nedaleko Traverse City a pravidelně areál bývalého ústavu navštěvují. Nyní je známý jako komplex The Village v Grand Traverse Commons. V roce 2000 ho koupil Ray Minervini a společnost Minervini Group a od té doby prochází postupnou rekonstrukcí. Dnes je to multifunkční centrum s butiky, restauracemi a bytovkami. Pokud do této oblasti zavítáte, doporučuji vám ho navštívit. Můžete se na vlastní kůži seznámit s ústavu – původním i novým – a projít se rozlehlým areálem.

Prolog

1900

Ústav pro choromyslné v severním Michiganu
Ethel

„Nechci tam,“ žadonila Ethel a tahala za matčiny šaty. Matka přísně našpulila rty a vymanila se z jejího sevření.

„Nemáš na vybranou, mladá dámo. A laskavě na mě nesahej těma špinavýma rukama.“

Otec ji odvedl stranou, dál od matky, klekl si a otočil ji k sobě.

„To bude dobré, Ethel. Není to nadlouho. Dají tě do pořádku, a než se naděješ, budeš zase doma.“

Zadívala se na vysoké budovy opodál, na impozantní cihlové stavby se špičatými věžičkami jako z pohádky, ale bez šťastného konce. Byl to zlověstný hrad, kde žila zlá čarodějnice.

„Prosím, otče,“ zašeptala a bolestivě mu mačkala ruce.

Vstal a políbil ji do vlasů. Potom jí obrátil čelem ke dveřím a postrčil ji před sebe. Chtěla se vyškubnout a utéct do lesa, jenže kdyby to udělala, museli by ji hledat a pak by se zlobili ještě víc. Možná by si ji v té nemocnici nechali už navždy.

Nakonec neochotně přinutila nohy, aby se daly do pohybu. Od podrážek se jí kutálely drobné kamínky.

Dívala se do oken a prohlížela si tmavé, protáhlé obličejce, které na ni shora shlížely.

„Mám strach,“ zašeptala a otec jí povzbudivě stiskl rameno. „Jsi silná, Ethel. Možná až moc a je ti to spíš ke škodě. Budou tam i další děti a doktoři, skvělí doktoři. Uvidíš.“

Prošli dvojími dveřmi do světlé haly se stěnami vymalovanými žlutou barvou.

Otec se dal do řeči s vysokou, štíhlou zdravotní sestrou s kudrnatými zrzavými vlasy. Povzbudivě se usmála, takže z Ethel trochu opadl strach. Byl slyšet dětský smích. Jedno z dětí zapištělo, ale radostí, ne strachy.

Ethel nakoukla za roh do prostorné místnosti. Byly tam různé staré děti, některé seděly u stolů a kreslily si nebo četly, jiné si hrály ve skupinkách na podlaze nebo prostě pobíhaly sem a tam. Neznala je, ale to se brzy změní. Uměla se skamarádit. Ve škole se kolem ní vždycky motala parta, kterou zajímalo, co ta Ethel, proboha, vyvede příště.

Ošetřovatelka odemkla dveře a Ethel se přihnula do koupelny. Na ledových dlaždicích však zabrzdila tak rychle, že jí podklouzly nohy. Vyděšeně zírala do záchodové mísy, kde plavaly dvě mrtvé krysy s propletenými ocasy. S odmítavým vrtěním hlavy začala couvat, ale ošetřovatelka jí položila dlaň na záda a zastavila ji.

„Prostě spláchni, ty hloupá huso,“ utrhla se na ni.

„Ale...“ Ethel ukázala roztřeseným prstem na záchod.

„Jsou to jenom krysy, v noci sem vylezly a utopily se.“ Ošetřovatelka ji odstrčila stranou, došla k záchodu a zatáhla za řetízek, který visel nad ním. Krysy se zatočily ve vodním víru a zmizely.

„Dělej,“ vyštěkla.

Ethel se s roztřesenýma nohama posadila na studené prkýnko, s koleny přitisknutými k sobě, aby neviděla do mísy.

Když skončila, vrátila se celá vyděšená do dětského pokoje. Další pacientka, holčička jménem Eleanor, si s ní chtěla hrát, ale ona jen zavrtěla hlavou. Bála se, že každou chvíli začne plakat a už nikdy nepřestane.

Ethel se probudila zakrytá dekou až po bradu. Chtělo se jí na záchod a vstala dřív, než si uvědomila, že není ve svém pokojíčku v Kerry Manor, ale v chladné čtvercové místnosti. V posteli

u protilehlé stěny spala další holčička. Ethel se vydala ke dveřím, ale zarazila se. Něco je blokovalo. Přímo před nimi stálo cosi tmavého a slizkého. V černé beztvaré tváři žhnuly rudé oči. Bleskurychle zajela zpátky pod peřinu. Slyšela, jak se to pomalu vleče po podlaze a zastavuje u její postele. Přes tenkou příkrývku k ní pronikal horký, kysele páchnoucí dech. Ležela, ani nedýchala. Strachy jí povolil močový měchýř a teplo se rozlilo po matraci.

„Svlékni si noční košili,“ poručila jí ošetřovatelka nasupeně.

Byla to podsaditá žena, jejíž macatý obličej působil ještě hrozivěji kvůli vlasům, která nosila utazené v drdolu tak pevně, že jí napínal kůži na čele a lícních kostech.

Ethel se zadívala na chodbu, kde stály ostatní děti. Některé je sledovaly, jiné byly ponořené do vlastních myšlenek.

„Budu nahatá,“ zašeptala.

„Ty ses počurala,“ prohlásila ošetřovatelka a ukázala osočujícím prstem na nepřehlédnutelnou žlutou skvrnu.

Ethel cítila, jak jí do tváře stoupá horkost.

„Okamžitě si to sundej!“ zaječela žena.

„Ne,“ precedila přes zatnuté zuby.

Než stačila zareagovat, ošetřovatelka ji jednou rukou předklonila, druhou popadla spodek její noční košile a přetáhla jí ho přes hlavu.

Ethel si zkrřížila ruce na prsou a otočila se k dětem zády.

„Tohle taky,“ zasyčela žena a ukázala na kalhotky.

Zavrtěla hlavou, a když ji chytila za paži silná ruka, sehnula se a vši silou se do ní zakousla.

Ošetřovatelka vyjekla a vrazila do Ethel tak prudce, až upadla.

Do chodby vběhla její kolegyně a společně popadly svíjející se a křičící Ethel a odnesly ji do maličké místnosti, která sloužila jako samotka.

„Nééé,“ zuřila a kopala do té druhé ženy, která byla menší a světlé vlasy měla schované pod bílým čepcem. Patou ji trefila do čelisti. Žena vykřikla bolestí, ale její nohy nepustila.

Nechaly ji ležet nahou na posteli. Třásla se zimou a chtěla domů, ale když si vzpomněla na domov a představila si rodiče, jak sedí v teple u krbu, pocítila nenávist. Nenáviděla je za to, že ji sem poslali.

„Ahoj Ethel. Jakkak se dnes máš?“ Doktor si k ní dřepł a usmál se, přičemž odhalil dvě řady příliš velkých zubů.

Připomínal jí Patriota, koně jejího bratrance, a musela se držet, aby se nezačala smát.

„Sestra Jensonová mi řekla, že ses včera večer zase počurala.“

Zamračila se a kousla do rtu.

„Bojím se chodit na záchod,“ zašeptala.

„Na chodbě je vždycky nějaká ošetřovatelka, víš? Rády tě doprovodí.“

Zamrkala. Noční ošetřovatelka se jmenovala Gertruda. Byla tlustá, měla červený obličej a ostatní děti o ní říkaly, že když zlobíš, tak tě štípne.

„Ano, pane doktore. Příště to udělám.“

„Hodná holka.“ Pohlídl ji po hlavě. Potom se rozhlédl po chodbě. Sledovala jeho pohled. Byli sami.

„Dnes je úplněk, Ethel. Víš to?“

„Vím. Sestra Jensonová říkala Paule, že za úplňku tady bývá rušno.“

„Ano, přesně tak,“ přikývl doktor a usmál se. „Hodně lidí věří, že úplněk má nad lidmi zvláštní moc, zejména nad lidmi s určitými dispozicemi.“

„Nad blázny?“ zeptala se rozechvěle. Nebyla blázen, ale věděla, že v téhle velké nemocnici je bláznů spousta. „Jakou moc? Zkoušejí utéct?“

„To ne. Jsme tu velmi dobře zabezpečeni. Ale úplněk je zvláštní z mnoha důvodů. Někteří z nás lékařů se za úplňku účastní takového setkání. Chtěla by ses k nám přidat? Pokud ano, musí to být naše tajemství. Nesměla bys o tom vůbec nikomu říct.“

Zadávala se do jeho malých hnědých očí. Přestože se zdálo, že jsou v obličejí usazeny moc blízko u sebe, musela se střídavě dívat do jednoho a do druhého. Přišlo jí to legrační.

„Jakože večírek?“ zajímala se, protože věděla, že by jí děti strašně záviděly, kdyby si ji doktoři vybrali na nějakou speciální oslavu.

„Tak nějak,“ přitakal.

Když doktor neslyšně vklouzl do Ethelina pokoje, bylo už dávno po večerce. Počkal, až se obuje, pomohl jí do kabátu a pak si ke rtům přiložil ukazováček.

Jakmile se ocitli venku, přidal se k nim další lékař. Šla mezi nimi, ale ani jeden ji nedržel za ruku. Očima klouzala po tmavých obrysech stromů. Co kdyby z nich vyskočila nějaká divoká šelma a odnesla ji? Nestihli by ji včas popadnout.

Chtěla se jednoho z nich chytit, ale byli příliš zabraní do hovoru, jako by úplně zapomněli, že tam je taky. Najednou už nestála o pozornost, nechtěla být jediným dítětem na večírku. Přála si vrátit se do pokoje a poslouchat Maryino oddechování. A ze všeho nejvíc toužila být zpátky v Kerry Manor a dřímat pod krajkovým baldachýnem, který visel nad její postelí. Už nikdy by matce neodmlouvala ani by se ve škole neprala s jinými dětmi.

Zdálo se jí, že už jdou celou věčnost, když jí jeden z lékařů položil ruku na rameno.

„Tady dolů,“ řekl. Vedl ji ze strmého kopce do údolí s podivně bílými stromy, které se roztahovaly po zemi. Uprostřed stála košatá smuteční vrba.

Přemýšlela, co se asi ukrývá pod jejími chapadlovitými větvemi.

„Tudy,“ prohlásil náhle doktor, přestože kolem bylo jen husté křoví. Nedůvěřivě se na něho zadívala a napadlo ji, že si nejspíš dělá legraci, ale pak ten druhý sáhl mezi trny a ozvalo se hlasité cvaknutí. Otevřel se před nimi tmavý průchod, a než stačila cokoliv namítnout, zatahli ji dovnitř.

Ocitli se ve vlhkém tunelu osvětleném několika pochodněmi. Plameny vrhaly na zem strašidelné stíny a Ethel si ani neuvědomila, že zastavila, dokud ji doktor hrubě nepotáhl dopředu.

Jakmile vkročili do tmavé chodby, která ze všeho nejvíc připomínala rozšklebenou tlamu, celá se rozklepala.

„Prosím,“ zašeptala, ale ani jeden z mužů si toho nevšímal.

Postupovali vlhkou, chladnou chodbou. Ethel se v životě tolik nebála a najednou se lekla, že se počurá strachy a oni se budou zlobit. Kousla se do rtu a strčila si ruku mezi nohy.

Prostor před nimi se zdál jasnější a zanedlouho vyšli z přítmí do oválné skalní komory ozářené mnoha pochodněmi. Kolem vyvýšeného kamenného pódia byly v úzkých řadách rozmístěny dřevěné lavice.

Na pódiu stála vedle sebe dvě lůžka. Jedno z nich už bylo obsazené. Ležel na něm nějaký vyhublý muž. Matka by o něm řekla, že je *hubený jako lunt*. Nemohla se odtrhnout od jeho velkých, zapadlých očí připomínajících černé díry a vyceněných zubů. Přišlo jí, že vůbec nemá rty.

„Je mrtvý?“ zašeptala a zatahala doktora za plášť.

Zdálo se, že ji konečně zaregistroval, jemně uchopil její dlaně a nechal ji klesnout.

„Vůbec ne. Ale určitě má bolesti, a právě proto jsi tu dnes večer ty, Ethel. Doufáme, že mu pomůžesh.“

„Já?“ Překvapeně si položila ruku na hrudník.

Prohlížela si dalších muže v místnosti, někteří si spolu povídali, jiní si ji zvědavě prohlíželi. Měli na sobě tmavé obleky a několik z nich kouřilo dýmku. Jeden seděl na lavici, na klíně měl hromádku knih a na ní položený malý stříbrný přístroj. Ve skleněné trubice zavěšené uvnitř se zvedala a klesala stříbrná tekutina.

„Nemůžu mu pomoci,“ prohlásila. „Je mi teprve deset. Vy jste doktor.“

Ustoupila stranou a zadívala se na něj, jako by on byl tím bláznem.

Zasmál se a poklepal ji po rameni.

„Deset let je ideální věk, Ethel. Věděla jsi, že čísla mají velkou moc? Například dnes je šestého června. Nebo, když budeme uvažovat v číslech, dnes je 6.6. A tohle číslo má v sobě trochu magie.“

„Magie?“ zopakovala nevěřícně a znovu zabloudila pohledem k legračnímu přístroji. Kouzla znala jen z pohádkových knížek. „Magie není skutečná,“ dodala.

Pousmál se a vstal.

„To není tak docela pravda.“

„Něco na spaní,“ zašeptal doktor.

Ethel ležela na lůžku a s očima zalitými slzami hleděla na strop. Muž vedle ní mumlal a sténal, jeho dýchání se podobalo chrochtání prasete, které se rochní v bahně. Chtěla si zacpat uši, ale přivázali ji.

Zaškubala pouty a zvedla hlavu.

„Chci domů,“ žadonila.

„Ještě ne,“ zamumlal doktor.

„Chci domů,“ zaječela a výkřik se v ozvěnách odrazil od stěn. Ostatní se otočili a zírali na ně.

Bylo jí to jedno. Házela sebou a snažila se uhnout před jehlou, kterou jí přiložil k paži.

„Jestli se netrefím, budu tě muset píchnout podruhé. To přece nechceme, že?“ zeptal se a sevřel jí ruku pevněji.

Stejně se kroutila, křičela a snažila se kopat nohama. Volala matku a otce, hodnou sestřičku na oddělení, slečnu Davisovou, křičela, až jí páliho hrdlo a zavírala se víčka. Když konečně přestala, otočila se a viděla, že na ni ten hubený muž civí.

Někdo promluvil – jeden z lékařů, který ji tam přivedl. Snažila se poslouchat a pochopit, co se děje.

„Francisi,“ řekl. „Je tu ten démon teď?“

Muž na lůžku přikývl a zasmál se.

„Ach ano, Mistr je tady, pane doktore. Je tady.“ Zavyl a celý se otrásl.

Její močový měchýř povolil a ona promočila prostěradlo pod sebou. Hrozně se styděla. Doktor si toho jistě brzy všimne a oznámí to všem v místnosti. Určitě se jí budou smát.

„Můžeme s ním mluvit?“ zeptal se doktor.

Otočila se na toho muže vedle. Měl zavřené oči a celý se třásl. Rty odkryly zuby s bledými růžovými dásněmi. Oko, na které viděla, se stočilo do lebky. Zdálo se jí, že se změnil, zpevnil, zesílil. Nadzvedl hlavu z lůžka a prohlížel si muže na lavičkách.

„Anooo,“ řekl změněným hlasem. Zněl drsněji, jako vrčení.

„Jak se jmenuješ, démone?“ zeptal se lékař a ucouvl.

„To je pro mě?“ zašeptal ochraptěle a Ethel si uvědomila, že mluví o ní. Lačně ji sledoval skelnýma horečnatýma očima.

Pokusila se příkrčit, ale mohla jen otočit hlavu na opačnou stranu a hledět na cihlovou zeď.

Děsil ji. Nechtěla mu pomáhat. Ale hlava jí ztěžkla, a když zavřela oči, zjistila, že už je nemůže otevřít.

O rok později

Ethel sledovala otce, jak si odnáší dýmku do studovny a zavírá za sebou dveře. Matka už byla uvnitř a četla Jaredovi knihu. Sestra seděla v rohu a pletla jako obvykle. Ethel si donesla z komory bednu na mléko a postavila ji ke dveřím. Vytáhla kladivo a hřebíky, které si včera schovala u sebe v pokoji, vylezla na bednu a zatloukla hřebík šikmo do dveří tak, aby pronikl dřevem až k zárubni. Zastavila se a naslouchala.

Otec se právě zmínil o nové radnici v Lansingu, přesně jak čekala. Když debatoval o politice, mluvil hlasitě a rozzlobeně. Využila toho, a kdykoli zvýšil hlas, lehce udeřila kladivem. Jeden hřebík vedle druhého. Za chvilku byly zatlučené po celém obvodu dveří. Okna přibíla už brzy ráno.

V kuchyni popadla hromádku hadrů, každý z nich namočila do benzínu, pak se vrátila a zasunula je pod dveře.

Je možné, aby cítili benzín, kterým předtím polila záclony? Pravděpodobně ne.

Sirka vzplanula s tichým zaprskáním a látka se vzňala. Ethel fascinovaně pozorovala, jak plameny pohlcují hadry, které vyčuhovaly zpod dveří.

„Co to proboha je?“ zvolal uvnitř otec.

O krok couvla a sevřela ruce v pěsti.

Matka vyděšeně vykřikla a pak se ozvala i sestra. Bratr začal plakat.

Odebrala se do salónku, odkud si vzala otcovu zbraň. Ve stavu podobném transu se vrátila ke dveřím a namířila na ně. Hubené ruce se jí třásly, klesaly a zase se zvedaly, jak se v nich snažila udržet těžký revolver.

V pokoji běsnil oheň, plameny už zachvátily dveře, kouř se valil ven a zbarvil stěny do černa. Oči jí slzely tak, že skoro neviděla.

Když výkřiky umlkly, vyšla po schodech nahoru. Hodnou chvíli jen tiše stála v ložnici rodičů, pak si vlezla do výtahu na jídlo a zacpala si uši. Křik dole utichl, ale v její hlavě neustával. Zavřela oči a čekala.

1

Ráno po Halloweenu *Corrie*

Třeštila mi hlava a v ústech jsem cítila kovovou pachut', jako bych měla na jazyku mince. Posadila jsem se a všimla si, že za oknem už tma začíná ustupovat svítání.

Jak jsem se dostala na gauč? Pohladila jsem sametovou pohovku a zkoušela si vzpomenout. Z halloweenské noci jsem si pamatovala jen útržky. Střípky z večírku, rozesmáté lidi. Asi jsem vypila až moc těch Hrobníků. Aspoň už vím, proč se ten koktejl jmenuje zrovna takhle.

Momentálně působilo jako hrob celé panství Kerry Manor. Vyřezávaná tvář nad krbem na mě upírala strnulý pohled.

Poslední, co jsem si pamatovala, byl Sammy. Hodil mi ruku přes rameno a podal mi panáka něčeho sladkého s vodkou. „Je večer Všech svatých, miláčku,“ zašeptal a cucal mi přitom ušní lalůček. „Šup tam s ním.“

Vyhrabala jsem se na nohy a celý pokoj se roztočil. Předklonila jsem se a rukama se chytla opěrky. Všimla jsem si, že moje bílé šaty Frankensteinovy nevěsty jsou vlhké a červené od barvy. Krajka byla ještě mokrá. Polila jsem se včera pitím, nebo mě někdo postříkal umělou krví?

Zhluboka jsem se nadechla a do nosu mi pronikl kovový pach krve. Ten odér se nedal s ničím zaměnit.

„Sammy?“ zavolala jsem na manžela nejistým hlasem. V žaludku mi klíčilo drobné semínko paniky.

Vyšla jsem z pokoje a nahlédla do prázdné kuchyně. U dřezu ležela hromádka zakrvácených hadrů. Váhavě jsem se po dřevěné podlaze šourala blíž a cítila, jak na mě těžknou šaty. Zápach v kuchyni zesílil natolik, že se mi z něj zamotala hlava. Opřela jsem se o linku a vyhlédla z okna. Nějak jsem tušila, co tam uvidím.

Pod dubem na břehu jezera ležel Sammy.

Vykřikla jsem hrůzou a odstrčila se od linky. Skoro jsem zakopla o své dlouhé šaty, ale ustála jsem to a hnala se ze schodů dolů a zadními dveřmi ven.

Nemusela jsem se ho ani dotknout, abych věděla, že je mrtvý.

Prázdnýma očima zíral do prázdna, bělmo protkané rudými žilkami. Ústa měl otevřená dokořán a uvnitř se hromadila tmavá rosolovitá hmota a vytékala mu na bradu. Vzala jsem jeho obličej do dlaní a přitáhla si ho na klín, ječela jsem a kvílela. Tělo měl tvrdé, chladné na dotek, připomínalo... figurínu? Ano, vypadal jako jedna z těch precizně vyrobených voskových figurín. Jako by nebyl opravdový, ale pouhá iluze, výtvar talentovaného umělce.

„Ne, ne, ne, prosím, to ne...“

Uplynuly hodiny, možná jen minuty. Usnula jsem s jeho hlavou na klíně?

„Nejsi mrtvý, Sammy,“ zašeptala jsem. Štípala jsem ho do nehybné tváře a vlepila mu pořádnou facku. To mu bylo podobné, takhle si ze mě na Halloween vystřelit. „Není to pravda,“ prohlásila jsem rozhodně, setřela mu z brady hustou krev, rozmazala mu ji po tváři a po své dlaní.

Ztěžkl, ztuhl, a když jsem ho ze sebe odvalila, málem jsem se pozvracela. Můj mozek se topil ve zbytkovém alkoholu a kručelo mi v břiše. Po čtyřech jsem dolezla k vodě. Ostré kamínky na pláži mě tlačily do kolenou a zarývaly se mi do dlaní.

Brodila jsem se jezerem a šaty mě tížily jako olověné závaží. Kdybych zašla dostatečně daleko, voda by mě celou pohltila.

Připojila bych se ke svému muži. Ještě nemohl být daleko.

„Corrie!“

Dolehl ke mně něčí hlas. Ženský výkřik, který mě ujistil o tom, že jsem bohužel pořád naživu.

Když mě popadla za ramena a táhla na mělčinu, klouzala jsem jí z rukou. Zamrkala jsem a zjistila, že je to Sara, Sammyho dvojče. Tvář měla zkřivenou smutkem a strachem. Musela si myslet, že jsem mrtvá. Mrtvola plovoucí na jezeře. Kéž bych byla.

„Sammy je...“ Zajíkla se a pohlédla ke stromu, kde ležel.

Navzdory mým šatům nasáklým vodou mě zvedla a s námahou dovedla po kamenité pláži k nádvoří. Bojovala se skleněnými dveřmi, které se odmítaly otevřít, a když mě konečně dostala dovnitř do Kerry Manor, položila mě před rozpálený krb. Nevzpomínala jsem si, že by hořel, když jsem se v pokoji probudila.

„Tohle ti sundáme.“ Svlékla mě, jako bych byla malé dítě. Jen jsem tam stála a klepala se, prokřehlá a ztuhlá. Nohy se mi třásly tak moc, že ve chvíli, kdy se mi promočené šaty svezly k chodidlům, jsem klesla na podlahu. Přitiskla jsem si obličej ke kolenům a brečela jsem, chrčela a kvílela a přála si, abych dokázala dosáhnout hluboko do svého nitra, vytrhnout z něj to zoufalství a vypustit ho ze sebe ven.

2

O dva měsíce dřív *Corrie*

„Tohle místo je úplně boží!“ vykřikl Sammy nadšeně.

Přikývla jsem a přes čelní okno pozorovala Kerry Manor, gotickou monstróznost, kterou jsme měli příštích osm měsíců obývat.

„Náš halloweenský večírek bude *fenomenální*!“, pokračoval, vyskočil z auta a mě vytáhl za sebou. Rošťácky mi zkusil podrazit nohu, a zatímco jsem tam klopýtala, už běžel na verandu.

Zadívala jsem se na strmou sedlovou střechu zakončenou důmyslným uměleckým kováním, z níž se natahovaly k nebi dva cihlové komíny.

Musela jsem uznat, že to bylo úžasné místo pro psaní knihy.

„Ten chlap je génius,“ prohlásil Sammy a z krabičky u dveří vytáhl těžký kovaný klíč. „Zrekonstruoval celý dům přesně podle původních plánů. Dokážeš si představit, jak tohle místo vypadalo ve své době?“

Podívala jsem se na dlouhý černý klíč a na vysoké vchodové dveře bez oken.

Nechtělo se mi věřit, že ještě před pár lety to byla jen ohořelá ruina odsouzená k zániku, vyčkávající, až ji pohltí les a jezero. O Kerry Manor jsem toho moc nevěděla, ačkoli už mě Sam zavedl do toho nejpodstatnějšího. Před sto lety si požár v domě vyžádal životy celé rodiny Kerryových. Kolovalo ohledně toho pár

povídaček, strašidelné sídlo a tak, a protože jsem vyrůstala v Cadillacu, ne více než hodinu jízdy odsud, pár těch příběhů jsem znala.

„Zapomeň na příští největší americký román, Corrie. Tenhle dům je stvořený k psaní hororů. Muhaháá,“ zahalekal a s vyceněnými zuby a rukama zdviženýma do vzduchu jako pařáty se vyhoupł na zábradlí verandy.

Zasmála jsem se, ale po zádech mi přeběhl mráz. Tuto fascinaci temnou stránkou života jsem s ním nesdílela. Jeden terapeut mi kdysi řekl, že děti rodičů trpících nějakou závislostí tíhnou k extrémům, a mě to táhlo k něčemu hřejivému a konejšivému. Měla jsem ráda disneyovky a romantické příběhy. Sammy se mi kvůli mé neukojitelné touze po šťastných koncích, které mu připadaly nereálné a vyloženě nudné, často smál. Do hororového žánru jsem zabrousila jen z lásky k němu, ale vůbec bych se nebránila, kdybych už nikdy nemusela sledovat Jasona, jak v hokejové masce kuchá mladé blondýnky.

„Myslela jsem, že se bude víc podobat normálnímu domu,“ přiznala jsem při pohledu na rozlehlou nemovitost.

„Domovu? Trochu to tak je, ne? Domov jako ze snu,“ zvolal a strčil do dveří.

„Spíš z noční můry,“ zabručela jsem. „A říkala jsem domu.“

Odemkl dveře a před námi se otevřela vstupní hala. Musela jsem natahovat krk, abych dohlédla až k tmavému stropu. Nad hlavami nám visel špičatý středověký lustr, který rozhodně nedokázal vyhnat tmu ze všech koutů.

Široké dřevěné schodiště se stáčelo k podestě s vysokým vitrážovým oknem. Na stěnách podél schodů visely olejomalby. Z šedivých, bordó a hnědých pozadí na nás shlížely portréty lidí se zachmuřenými tvářemi.

„Díváme se na Kerryovy?“ zeptala jsem se a ukázala na obrazy.

„Ne.“ Potřásl hlavou. „Dane většinu obrazů pořídil v Paříži. Uvažoval o tom, že by nechal členy rodiny znovu namalovat, ale bál se, že by to mohlo být až moc děsivé.“

„Protože tu všichni umřeli?“

„Hmmm.“ Pokračoval dál do domu, zatímco já se zdržela na místě, abych si prohlédla černý nástěnný svícen s rameny trčícími do všech směrů jako kopí.

„Smrtící past pro batolata,“ poznamenala jsem, když jsem se ujistila, že je z doslechu.

Nechtěla jsem mu kazit radost z našeho zimního pronájmu a upřímně řečeno, cítila jsem ji taky. Bude to vskutku nevšední zážitek strávit několik ponurých měsíců ve zrekonstruovaném gotickém sídle. A přesto... Třela jsem si paže a uhlašovala husí kůži, když mi naskočila pod prsty.

„Podívej se na ten krb, Krvinko,“ zavolal na mě Sammy oblíbenou přezdívkou.

Vešla jsem do prostorného pokoje s dalším klenutým stropem a stěnami obloženými tmavým dřevem.

Široká, bohatě zdobená krbová římsa byla stejně vysoká jako já a dominovala jí dřevěná hlava jakéhosi tajemného boha. Do obličeje měl vyřezaný prstenec z větví stromů a smyslné rty roztahoval v sadistickém úsměvu.

Ušklíbala jsem se a prstem se dotkla otevřených úst.

„Tohle je taky původní výzdoba?“

Pokrčil rameny.

„Kdo ví? I když si myslím, že ne. Hádám, že rodina Kerryových byla protestantská. To bylo v té době a v těchto končinách převládající náboženství. Pohanský krb by návštěvy asi nepotěšil.“

„Jsi pohan?“ zeptala jsem se dřevěné tváře.

„Netuším, jak je na tom on, ale já právě teď vnímám jisté pohanské tendence.“ Sevřel mě v náručí a zavrčel mi do ucha: „Pojďme pokřtít ložnici.“

S úsměvem jsem zavrtěla hlavou, políbila ho a vymanila se z jeho objetí.

„Až po prohlídce.“

Klenuté dveře a okna sahající od podlahy až ke stropu budily dojem, že je každý pokoj neskutečně vysoký.

V dlouhé obdélníkové jídelně zářil křišťálový lustr a osvětloval černé tapety s opulentním dezénem.

„To jsou opravdové svíčky?“ zeptala jsem se a stoupla si na špičky, abych nahlédla do stojanu.

„Ne, ale vypadají přesvědčivě.“ Přejel prsty po lesklém dřevěném stole. „Představ si, kolik prádla na něj můžeme naházet.“

Zasmála jsem se a prošla dalšími dveřmi do výklenku s vestavěnými policemi plnými starožitného nádobí.

„Uvědomuje si pan majitel, že máme dvouleté dítě?“ zavolala jsem na něj. Kochala jsem se postříbřeným porcelánem a přemýšlela, jak Isis zabráním, aby pokoj proměnila v hromadu střepů.

Prohlédli jsme si studovnu, kde se nacházel další krb s otevřeným ohništěm. Sammy odhrnul závěsy a vpustil do místnosti sluneční paprsky, které zalily naleštěnou dřevěnou podlahu a výstřední nábytek nazlátlou září.

V knihovně stála vyrovnaná v řadách klasická díla v kožených vazbách a dva černí železní lvi, kteří sloužili jako zarážky, je drželi u sebe.

„Zřejmě si budu muset tenhle pokoj přivlastnit,“ oznámil mi a usedl do křesla s vysokým opěradlem, bezpochyby ručně vyřezávaného, se složitými vruty a spirálami. Opřel se dlaněmi o stůl. „V této místnosti mi budete říkat lord Samuel z panství Kerry Manor.“

Nepřítomně jsem se pousmála. Nemohla jsem se odtrhnout od nástěnné malby, která zabírala jednu ze stěn. Vzrostlé stromy pokrýval hedvábný mech a půda pod nimi byla zasypaná listím a jehličím, takže připomínala hustý koberec. Obraz působil tak reálně, že jsem cítila vodou nasáklou zem pod chodidly a vlhkou vůni přezrálých, odkvetlých rostlin.

„Promiňte,“ odkašlal si Sammy. „Lord Samuel z panství Kerry Manor je nespokojen s vaší nedostatečnou náruživostí.“

Podívala jsem se na něj a ušklíbla se.

„Lord Samuel bude muset přednést své stížnosti královně. Ale počkat, to jsem já. Stížnosti zamítnuty.“

Rozesmála jsem se a lehkým tanečním krokem opustila místnost.

V další chodbě jsem narazila na koupelnu. Pod lomeným obloukem stála na nožkách s drápy černá vana. Podlouhlé zlato-černé zrcadlo, které muselo nad černým umyvadlem viset snad už ve středověku, odráželo moji tvář. Zadívala jsem se na ženu, kterou ukazovalo, na pihovatý nos a světle hnědé kudrnaté vlasy sahající k ohrnutému límci bílého kabátu.

Vzpomněla jsem si na hru, kterou vždycky chtěla hrát kamarádka, když jsme byly malé holky.

Dívej se do zrcadla a opakuj: „Krvavá Mary, krvavá Mary, krvavá Mary.“ A pak zhasni a čekej, co se stane.

Podle ní se za mnou měl zjevit duch ženy, která bloudila ulicemi a hledala své mrtvé dítě.

Jednou, to mi bylo asi deset, jsem to zkusila. Když zhaslo světlo, zachvátila mě šílená panika, že z odtoku vany vyleze nějaká příšera a čapne mě pod krkem.

Při té vzpomínce jsem se otrásla. Koutkem oka jsem zahlédla, že za mnou Sammy vklouzl do koupelny.

„Ať tě ani nenapadne mě strašit,“ varovala jsem ho a otočila se. „Cože, zlato?“ ozval se odněkud z domu, možná ze schodiště.

Mžourala jsem do setmělé místnosti. Nebyla tu žádná okna, takže nemohlo jít o světelný klam. Nakoukla jsem za dveře – nic. Otočila jsem se k zrcadlu a znovu se do něj zadívala. Na okamžik jsem si ho představila jako magický portál. Co existovalo v něm, bylo oddělené od našeho světa. Na opačné straně stála Corrie z jiné dimenze.

Prohlížela jsem si tmavé tapety, toaletní skříňku plnou barevných flakónků s parfémami a kolínskými – i ty připomínaly dobu dávno minulou.

V zrcadle se nic nepohnulo.

Prohlídku jsem zakončila na zadní verandě, odkud jsem pozorovala nekonečnou šedou hladinu Michiganského jezera. Dům stál

na samém konci poloostrova Leelanau, byl obklopený lesem a měl vlastní kamenitou pláž. Nejbližší sousedé od nás byli vzdálení skoro kilometr. Horní poloostrov ležel na opačném břehu jezera a někde mezi námi se nacházel Bobří ostrov. Utopili byste se ale dlouho předtím, než byste jedno nebo druhé vůbec zahlédli.

„Co tomu říkáš?“ zeptal se Sammy, stoupl si za mě a vsunul své silné ruce pod mé. Přitiskl mi předloktí k žebrům a opřel si bradu o moji hlavu.

Natáhla jsem k němu ruku a prohrábla mu nepoddajné hnědé vlasy.

„Přemýšlím nad tím, jestli jsme se nezbláznili. Pronajmout náš dům, opustit naše životy, abychom strávili zimu tady, uprostřed ničeho.“

„Zbláznili? Ne.“ Políbil mě do jamky pod uchem. „Je to dobrodružné, vzrušující? Ano. A svoje životy přece neopouštíme. Dům v Traverse City je pořád náš a bude tam stát i v květnu, až se budeme vracet. Ale teď jsme pan a paní Flynnovi z panství Kerry Manor,“ prohlásil se snobským anglickým přízvukem. „Ale vážně, co si o tom domě myslíš?“

„Je překrásný,“ zašeptala jsem. „A odlehlý.“

„A...“

„Trochu strašidelný.“

„A...?“ vyzvídal. Byl nadšený, ale zároveň stál o můj názor.

Chtěl, abych řekla, že se mi tu líbí, že tu zvládnou strávit zimu a psát.

„A líbí se mi,“ dořekla jsem.

„Ano! Věděl jsem, že se ti bude líbit. Počkej, až ho uvidí Isis.“

Představila jsem si naši malou holčičku s červenými tvářičkami a zasněnými hnědými očima, jak se snaží jediným pohledem zachytit celý dům. Jak bude na tohle místo vzpomínat, až vyroste? Zapiše se jí tento rok do paměti jako doba, kterou jsme strávili na strašidelném panství Kerry Manor, nebo ho bude vnímat jako pohádkový zámek?

Vzpomněla jsem si na dům, kde jsem vyrůstala já, malý chát-rající ranč na okraji Cadillacu. Venku stálo na cihlách zrezivělé auto, které tam nechal předchozí nájemník. Matka si přivydělávala na brigádách jako uklízečka a servírka. Když bylo mé sestře Amy šestnáct a našla si práci a já o dva roky později následovala jejího příkladu, přestala matka pracovat úplně. Platily jsme nájem, služby a každý týden jsme s pomocí překlenovacího úvěru kupovaly jídlo, zatímco ona seděla doma, popíjela gin a pouštěla si smutné písničky. Bonnie Raittovou a to její „Nemůžu tě přinutit, abys mě miloval“ nesnáším ještě teď.

Jako většina rodičů jsem pro svoji dceru chtěla lepší život. Občas jsem ležela v posteli a bála se, že ji zklamou. Moc jsme se dívali na televizi; příliš jsme pracovali; jedla bílý chléb, i když celozrnný je zdravější. Když jsem se Sammymu svěřila se svými obavami, smál se a připomínal mi, že jsme oba vyrostli na cereáliích plných cukru a Kojotovi Vildovi, a taky jsme to přežili. Většinou jsem s ním souhlasila, ale někdy jsem tiše trpěla a doufala, že deprimující pocit, jak dělám všechno špatně, se za soumraku zmírní a já se ráno probudím zase nabitá optimismem. Často to tak dopadlo.

Ale v té chvíli, kdy se nám za zády zvedalo panství Kerry Manor, se mi do myšlenek vetřel stín strachu, možná dokonce předtucha. Napadlo mě, jestli se nedopouštíme strašné chyby.

3

*Ted'
Corrie*

„Paní Flynnová? Paní Flynnová?“ Až v tu chvíli mi došlo, že detektiv na mě už nějakou dobu mluví. Ovšemže ano. Nikdo jiný v pokoji nebyl.

„Ano?“ ozvala jsem se. Dlaněmi jsem si podepírala obličej. Přišlo mi, že ho mám obrovský, podobný nafukovacím rybám z mořských akvárií. Vyčerpaně jsem k detektivovi zvedla oči. Po tolika probrečených hodinách jsem už viděla rozmazaně a nedokázala se na jeho tvář soustředit.

„Byl na tom večírku někdo, koho jste nepozvali? Někdo cizí?“

Podívala jsem se na něj a hystericky se rozesmála. Vzápětí jsem zase zavřela oči a pusy.

„Nevím,“ řekla jsem nejistě. „Sammy si pozval kamarády, kteří stejně jako on dělali komiksy. Mí kamarádi si přivedli své kamarády. Sařini taky. Byl to velký večírek.“

Usmála jsem se při vzpomínce na Sammyho spokojený výraz, když lidé v průběhu večera zaplavili dům i trávník – příšery, démoni a polonazi andílci, kam oko dohlédlo. Ve dveřích viseli papíroví duchové, na šňůrách s oranžovými světýlky se pohupovali kostlivci a nocí se v pravidelných intervalech rozléhaly vystrašené výkřiky. Naši přátelé byli ze starého, k nebesům se vzpínajícího sídla unešení, někteří se podělili o strašidelné historky, které o Kerry Manor zaslechli, a pár jich dokonce tvrdilo, že v něm straší.

„Chápu, že je to pro vás těžké, paní Flynnová, ale...“

„Chápete?“ zopakovala jsem po něm a s námahou jsem zvedla hlavu, abych na něj upřela svůj zarudlý, rozostřený pohled. „Opravdu? Nebo to říkáte všem?“

Zamrkal a položil své velké dlaně na stůl. Nosil snubní prsten a mně hlavou probleskla vzpomínka na ten Sammyho, na blyštivé zlato zamazané od krve.

„Nerad bych zacházel do detailů, ale ano, opravdu to chápu. Také jsem ztratil milovanou osobu... podobným způsobem. Několik let jsem se užíral vzteky a toužil po pomstě. O něco později jsem přišel na způsob, jak ty pocity využít efektivněji, a stal jsem se policistou. Takže toliko o mně.“

„Corrie?“ zavolala na mě od dveří rozechvělým hlasem Sara.

Vytáhla mě z jezera, ale od chvíle, kdy mi pomohla z šatů a nechala mě schoulenou u krbu, jsem ji vlastně neviděla. Pořád na sobě měla kostým stavební dělnice. Nateklé červené oči jí rámovala černá řasenka a blondatý příčesek si stáhla do ledabylého culíku.

Polkla jsem a přinutila se postavit, abych Saře otevřela náruč. Vrhla se ke mně a propukla v pláč. Přidala jsem se k ní a mohutný přívál mých slz hrozil, že nás obě smete zpátky do jezera, které se rozprostíralo pod okny.

„Je mrtvý,“ zašeptala. Jako kdyby až policie, záchranáři a celá tahle armáda specialistů potvrdili to, co jí muselo být jasné na první pohled.

Nedokázala jsem to vyslovit nahlas. S hlavou zabořenou do jejího ramene jsem přikývla a zhroutila se k zemi. Nemohla jsem pro ni být silná. Žádná síla už mi nezbyla, ani kosti, nic hmotného. Stala se ze mě louže nicoty, přála jsem si protéct mezi prasklinami v podlaze a zmizet.

„Co se stalo?“ Poznala jsem, že se obrátila na detektiva.

Položila jsem si hlavu na zem a zavřela oči.

„To se právě snažím zjistit. A vy jste slečna...“

„Jsem Sara Flynnová, Sammyho dvojče. To já jsem zavolala policii.“

Dvojče – vždycky si říkali dvojčata, nikdy sestra nebo bratr, vždycky dvojčata. Jednou jsem se ho zeptala na důvod a on mi na to odpověděl: „Copak můžu vynechat to nejdůležitější?“

„Upřímnou soustrast, Saro. Jsem detektiv Collins. Byla jste včera na tom večírku?“

„Ano.“

„Můžete si ke mně sednout a odpovědět mi na pár otázek?“

„Ano, ale...“ Nedořekla to a já si ji představila, jak si mě shora ustaraně prohlíží – silná Sara. Nemohla sedět a odpovídat na otázky, zatímco já se tu válela. Chtěla jsem ji ujistit, že nezáleží na tom, kde jsem.

Na ničem už nezáleželo. Naopak, upřednostňovala jsem podlahu před pohodlím, kde by Sammyho nepřítomnost byla ještě patrnější a reálnější.

„Dám tě na pohovku,“ řekla a dřepla si ke mně.

„Ne, dovolte,“ ozval se detektiv naléhavě. „Corrie, nebude vám vadit, když vás vezmu?“

Zavrtěla jsem hlavou.

Silné paže mi vklouzly za záda a pod kolena, zdvihly mě ze země a přenesly k pohovce. Sara mě zabalila do deky, ale já se na ni nemohla ani podívat. Obrátila jsem obličej k opěradlu a do pusy si nacpala deku, aby zadusila vřískot a vzlyky, které se draly ven.

„Můžeme jí dát něco na uklidnění?“ zeptala se. „V kabelce mám sedativa.“

Na nějakou dobu se odmlčel, ale nakonec souhlasil.

Strčila mi do pusy tabletku a já se ani nenamáhala ji polknout. Nechala jsme si ji rozpustit na jazyku, aby mi hořká a zrnitá sklouzla do hrdla.

Sara

Sara poodešla a zůstala stát několik kroků od detektiva. Mysl měla pořád zamlženou od panáků tequily, které přestala pít jen o pár